

Nr.1	8.april 1953	1.årgang
------	--------------	----------

Redaktører: Signe Berstad, Mari Haukvik og Ingebjørg Wærstad		
--	--	--

Prolog

Vel møtt, kjære lytter, til denne avis.

Avisen skal romme alt som må si's.

Ordet er fritt for ris og for ros,

for alvor og skjemt, for latter og kos.

Om fristen blir hard,

så husk å vær snar.

Svar bare igjen,

ha avisen som venn.

Ta fatt i en blyant en gang iblant,

skriv inn til avisen om tøv og tant.

Tanken flyr ofte så rundt i ring,

om møter, forening og andre ting.

Åpne bare ditt hjerte

for sorg og for glede og smerte.

Avisen er fri

For alt du vil si.

Vel møtt i avisen!

«-ærs»

Husmorgymnastikk

På et møte i fjor kom et manende skriv:
Bondekvinner, forandre deres liv!
Litt husmorgymnastikk gjør ryggen rett,
musklene myke og sinnet lett.
Fra skriv til handling ble skrittet tatt.
Fru Skjeldal ble budsendt og snart tok hun fatt.
En isnende vinterkveld med ulende storm
syklende, bussende, gående kvinner kom.
I Holla kommunale gymnastikksal var møtet satt.
Men fy som det med salen var fatt!
I kroken hang en osende lampe,
Fram til døren i snø vi måtte stampe.
Rullegardiner for vinduet var en saga blott,
Maris sengeteppe i stedet vi hadde fått.
Så var det opptelling med inndeling til to.
Noen klarte å telle, mens andre lo.
Rundt i salen vi løp i strak galopp,
vi trodde aldri det skulle bli stopp.
Benene begynte sakte å verke,
Fru Skjeldal ville intet merke.
Med ett det forferdelig dundret og braket.
Kommandoen lød: «På gulvet med bena mot taket!
Senk bena langsomt, tell rolig til ti»
Men det var plagsomt, vi orket intet si.
Så skulle vi hoppe omkring som haren,

Men da var det mange som ille var faren.

Noen var korte og noen var lange,

Ofte måtte vi hverandre stange.

Ved knising vi fikk

et refsende blikk.

«Opp og frem,

på`n igjen!

I ribbens topp

Med knærne opp,

så husk over bommen

rundt omkring i tomten.

Stup huekråke frem,

tilbake igjen,

dansehopp til åtte",

aldri vi måtte stoppe!

Og hva ble prisen?

Vi kom i avisen.

Aase hun skrev

til Varden et brev

med bilder i fleng

av kvinnfolk med sleng.

Antallet økte,

for plassen det spøkte.

De unge kom for seg selv

og turnet hver torsdagskveld

I år var det verre,

antallet ble færre.

Neste år håper vi på

at alle på gymnastikken må gå.

«-ærs»

De kontra du

Hva skal vi si til hverandre? Stivt og upersonlig.

Som bygdemennesker sammen i en koselig forening virker De stivt og upersonlig. Men når en ser folk som er noe eldre, føler en seg forpliktet til å si De for å vise respekt og ærbødighet for de grå hår. Derfor overlater vi til dem som har alder og verdighet å uttale seg om spørsmålet, og komme med forslag om at foreningens medlemmer skal være dus. Det vil skape en friere og koseligere omgangstone.

«-ærs»

Epilog

Nå er dere leie av å høre

Vi har gjort det beste vi kan gjøre.

Neste gang er det andres tur!

Gå bare i gang, sitt ikke og lur!

«-ærs»